

Arbejdsløshed — vil gennemføre den Opgave, der virkelig er tænkt at skulle være Hjælpekassens, saa er man nødt til at gaa udenfor Rammerne, og jeg kan ikke se bedre, end at det tjener de Kommuner til Ære, der har gjort alt, hvad de kunde, for at hjælpe deres fattige, selv uden Hensyn til, at de maatte gaa udenfor Loven. Jeg vil gerne spørge igen, om den højtærede Minister mener, at de 750 000 Kr., set i Belysning af Pristallet, om jeg saa maa sige, af 1913, er i Stand til at fyldestgøre den Opgave, der gennem Arbejdsløsheden lægges paa Hjælpekasserne. Arbejdsløshedsloven er blevet forringet i en betydelig Grad — naturligvis mod vor Protest —, men derved er Hjælpekassernes Opgave blevet forøget. Tror den højtærede Minister, at det er muligt for Hjælpekasserne omkring i Landet med de 750 000 Kr. at imødekomme det Krav om at faa Nøden afhjulpet, som er blevet en Følge deraf? Jeg skal gerne indrømme den højtærede Minister, at hvis man striks holdt sig til Hjælpekasselovens Bestemmelser, ja, saa kunde Udgifterne formindskes betydeligt; det er rigtigt. Men saa vilde Hjælpekassens sociale Opgave ikke blive røgtet, den at hjælpe de fattige, de nødlidende over Nøden. Den højtærede Minister talte om Københavns Kommune og dens Hjælpekasse, og han vilde mene, at man dér var gaaet langt udenfor Rammerne. Efter hvad jeg i en Fart har kunnet se, synes jeg ikke, man er gaaet mere udenfor Rammerne, end tilbørligt var, naar man skal tænke paa Hjælpekassens humane Opgave. Jeg hører nu til dem, der mener, at vi skriver Love som Regel for, hvad der skal ske, men der er ingen Regel uden Undtagelse, og Livet skaber og har altid skabt — det kan man se med Hjælpekassen, og det kan man se med Alderdomsunderstøttelsen — Lovfortolkninger. Der var, hvad Alderdomsunderstøttelsen angaar, visse bestemte Regler, man gik ud fra, den Gang Loven blev skabt, men man er kommet langt udenfor disse Regler, og det er Livet og Nødvendigheden, der har medført en humanere Fortolkning af denne Lov. Paa samme Maade har Livet gjort en humanere Fortolkning af Hjælpekasseloven nødvendig. Jeg mener i Grunden, at vi skal være Københavns Kommune taknemmelige for, at den har givet sin Tilslutning til Hjælpekassebestyrelsens Maade at forvalte sin Opgave paa. Jeg mener, at Hjælpekasserne bør have en Anerkendelse for, at de har handlet og handler

humant overfor deres fattige. Jeg skal indskrænke mit Svar til den højtærede Indenrigsminister hertil, og det kan saa for øvrigt ogsaa være et Svar til det ærede Medlem Hr. Sven. — Jeg ved ikke, om dette Lovforslag kommer i Udvalg, men ellers vil mit Parti forbeholde sig at stille Ændringsforslag til anden Behandling.

Indenrigsministeren (Kragh): Det ærede Medlem Hr. C. Jacobsen gør jo ikke noget Forsøg paa at benægte, at man i Forvaltningen af Hjælpekasseloven gaar udenfor Lovens Rammer. Men, siger det ærede Medlem, det maa man i Virkeligheden yde Anerkendelse, thi hvis man ikke gik udenfor Lovens Rammer, med andre Ord forvaltede Hjælpekassens Midler i Uoverensstemmelse med Lovens Bestemmelser, vilde Hjælpekassens sociale Opgave ikke blive røgtet. Mener det ærede Medlem da virkelig, at vi kan sidde herinde og give Love, hvis Forvaltning ud over Landet kan formes i Strid med disse Love af Hensyn til, at den Opgave, som man mener, disse Love skal røgte, ikke lader sig presse indenfor Lovens Rammer? Jeg tror, det er en farlig Sag at yde den Slags Handlinger Anerkendelse! Mon det ikke, hvis det ærede Medlem har Ret i sin Betragtning, vilde være den rette Fremgangsmaade, at man søgte Hjælpekasseloven saaledes ændret, at den kunde forvaltes i Overensstemmelse med det, som det ærede Medlem mener er dens sociale Opgave? Saa længe vi har den Hjælpekasselovgivning, vi har, er det Hjælpekassebestyrelsernes Pligt at rette sig efter Loven, og der er saa lidt Grund til at yde nogen Anerkendelse for, at de i deres Forvaltning overtræder den, at netop det modsatte maa blive det rimelige fra Lovgivningsmagtens og Ministeriets Side.

Det ærede Medlem Hr. C. Jacobsen siger, at 750 000 Kr. som Maksimum for Statens Refusion til Kommunerne i Anledning af Hjælpekassernes Udgifter er et alt for ringe Beløb. Thi, siger det ærede Medlem, vel kan det maaske dække i Forhold til Pristallet og i Forhold til Befolkningens Tilvækst, men der er saa mange andre Forhold, der griber ind her, og i denne Forbindelse nævnte det ærede Medlem Arbejdsløsheden. Nu maa jeg for det første sige, at naar der ydes Dækning for de forøgede Priser, er jo herigennem ogsaa ydet nogen Hjælp overfor de Vanskeligheder, som de arbejdsløse kommer i, men jeg maa tillige i denne Forbindelse sige, at det er heller